

Kanárské ostrovy - poslední sídlo vyhnaných Atlantánů aneb příběh jednoho spiknutí

Zdá se, že z kdysi mocných civilizací minulosti nezbylo v našem světě nic. Kromě legend a mýtů, které máme tendenci považovat za pohádky a umělecky výmysl. Někdy nám však svět předkládá záhady, které je velmi obtížné vysvětlit, vyřazující z dějin mýtické časy. Takovou záhadou lze nazvat historii Kanárských ostrovů a tajemného národa Guančů, který je obýval.

Guančové byli vysocí, atleticky stavění modroocí blondáci. Mírumilovní, ale hrdí. Na skály malovali různobarevné petroglyfy (možná písmo, které zatím nebylo rozluštno), svá těla zdobili tetováním a... mumifikovali mrtvé podobně jako ve starém Egyptě pomocí aromatických bylin, které byly nalezeny také v mumiích Inků u jihoamerického jezera Titicaca.

Přitom Guančové, kteří žili obklopeni oceánem, se báli otevřené vody. Dokonce ani nekomunikovali se sousedními ostrovy. Jediný ostrovní národ na světě, který neměl žádné námořnické dovednosti a žádné vodní plavidla.

Ačkoli Guančové žili na domácí úrovni v době kamenné, byli vysoce společensky organizovaní pod vedením menceyů - králů. Celému ostrovu kdysi vládl jediný mencey jménem Tinerfe El Grande. Za jeho vlády dosáhlo Tenerife nebývalé moci a prosperity. Po smrti vůdce se ale

všechno změnilo: Tinerfeho devět synů si ostrov rozdělilo na devět samostatných království. Feudální roztržičnost a nejednotnost v jednání Guančů později pomohla španělským conquistadorům.

Guančové stavěli také stupňovité pyramidy podobné mexickým pyramidám. Můžete si je prohlédnout v Guimaru. Pravda, ne všichni jsou si jisti autorstvím Guančů... Obecně, tři tečky.

O existenci Kanárských ostrovů se vědělo již od starověku z vyprávění mořeplavců a ze spisů historiků. A jak už to tak bývá, vše bylo zahaleno rouškou mystiky, spekulací a naprostých pohádek.

Zde, na konci světa, v zahradě Hesperidek, schovávaly nymfy zlatá jablka věčného mládí a hostily Argonauty vedené Jásonem.

Guančové na Kanárských ostrovech, zejména na ostrovech La Gomera, El Hierro a Tenerife, se mezi sebou dorozumívali pískáním až na vzdálenost 14 kilometrů! A nebyly to nějaké předem domluvené signály, ale ta nejživější mluvená řeč, ve které se dalo klevetit - jak kdo chtěl a o čem chtěl. Lingvisté dnes nemohou najít jediného „příbuzného“ tohoto podivného jazyka Guančů...

Nejnápadnější je jazyk Guančů z ostrova La Gomera, pomocí kterého se mezi sebou dorozumívali. Dva obyvatelé tohoto kmene, kteří stáli vedle sebe, aniž by pronesli jediné slovo, pohybovali rty. Vzájemně si rozuměli. Norman Jean de Betancourt si do svých deníků zapsal: „Na těchto ostrovech žijí vysocí lidé, kteří mají úžasnou řeč. Mluví rty, jako by neměli jazyk. O tomto kmeni se vypráví legenda, že náčelník jejich předků nařídil všem vyříznout jazyk, aby už nemohli komunikovat řečí bohů.“

Stále živá je legenda o osmém ostrově zvaném San Brendan (San Borondon) kdesi na západě souostroví. Jen několika vyvoleným je souzeno jej spatřit; ostrov duchů je všem ostatním skryt. Kupodivu se vyskytuje na některých starých mapách a počet šťastlivců, kteří údajně San Brendan pozorovali na vlastní oči, se počítá na tisíce.

Tak kdo jsou ti tajuplní Guančové? Možná potomci bájných Atlantánů? Jaká tajemství si s sebou odnesli, téměř úplně zničení španělskými conquistadory? A existuje v Kanárském archipelagu osmý ostrov, který je považován za přízračný? Odpovědi na tyto otázky přišly díky vědomému snění. Informace si nečiní nárok na vědeckost, ale mohou být zajímavé pro ty, kteří se oprostí od skepse a neustálého hledání hmotných důkazů, které jsou v určitých kruzích vytrvale utajovány.

...Na kamenech starobylého chrámu rostla bujná zeleň. Silné kořeny rozštěpily schody. Vyvrácený leží sloup, rozštěpený na kusy. Úlomky kamenných květů a listů obrostly květy a listy živými. A socha, porostlá břečťanem, již popraskala časem. Teď však zavál chladný vítr a jako by se někdo dotkl strun. A slunce,

které se sochy dotklo, náhle odhalilo modré žíly. A tělo kamene se zdálo být živé...

Plody, které bohyně nesla v kamenné váze, hýřily pestrými barvami. A kdesi daleko zazněla neznámá řeč. Zdálo se, že socha šeptá cosi z hlubin věků... Podivný vítr zafoukal silněji a nyní popraskaný mramor zmizel a mezi vysokými, do lesku vyleštěnými sloupy stojí žena v antických šatech s vázou ovoce v ruce. Zlaté kadeře má stočené do důmyslného uzlu pod elegantním diadémem a zářivé oči jí září jako slunce.

Odložila vázu a promluvila svým starobylým jazykem. Ale vše se náhle stalo jasné a srozumitelné a zvuky řeči se začaly překládat uvnitř vědomí.

„Už jsme se jednou viděli. Od narození mi říkali Démétér... Tenkrát jsem ti pomohla uvidět příběh o nafoukanci, který chtěl vládnout celému světu, o Alexandrovi, kterému říkali Makedonský... Dnes ti budu vyprávět o něčem jiném...“

Víš, na Zemi je místo zahalené tajemstvím. Ale všechna tajemství nejsou žádná tajemství. Vše je vtisknuto do prostoru poznání. Na Zemi se mihly různé epochy a na tomto jevišti se odehrávaly války, dramata, frašky, tragédie. Palácové intriky a spiknutí, boj o moc a... spravedlnost nejsou na tomto světě ničím novým. Dozvěděli jste se mnoho o tom, jak žili vaši předkové, ale mnohé zůstalo tajemstvím. A část velkolepé historie je dodnes skryta. Zůstaly vám jen tajemství a záhady, a příběhy zamotaných mýtů.

Slyšeli jste o Atlantidě, veliké zemi, která už v šedém dávnověku chtěla vládnout celému světu, vlastnila mnoho kolonií, ale místo poznání a osvícenosti přinesla lidem otroctví.

V těch dnech jsem byla mladá a moc jsem tomu nerozuměla. Žila jsem tady v daleké provincii uprostřed hor, kterým se mezi vámi říká Olymp. Kdysi dávno mě Zeus jako dítě zachránil z temných podzemí žaláře Chrona (Chronose). Ty žaláře se nacházely v lůně Měsíce. Kdysi tam kvetly zahrady, ale Chronos vytvořil vězení pro

ty, kdo mu mohli bránit v moci, pro jejich rodiny a ratolesti (viz téma: Měsíc - archa Atlant'anů). Měla jsem to štěstí, že jsem tam byla krátce. Ale i to stačilo, abych do Atlantidy ani nohou...

Třebaže od propuštění měsíčních zajatců neuplynulo mnoho času, sám Chronos byl poslán do svého vězení, kde našel svůj smutný konec.

Vyrůstala jsem tady, daleko od královských záležitostí, od ruchu pyšného hlavního města. Slyšela jsem, že v hlavním městě král brzy zase zůstal sám a bratři odešli. Poseidón-samovládce tam začal vládnout, ale dal více práv provinciím. I Zeus se zde stal králem, ale jen mladším a jen ve své oblasti.

A Poseidón najednou vypadal jako Chronos. A přejmenoval dávné hlavní město Atlantidy Aztlán na Poseidónis. Byl tak pyšný, že se rozhodl dokončit Chronovo dílo a celý svět položit ke svým nohám. Věděl, že Chron měl velké vazby na civilizaci Nifilim neboli Anunnaki z Nibiru, která rozsévala zkázu a smrt všemu živému, přibližujíc se. Už ti o nich nejednou vyprávěli (viz další témata).

A tak jejich vyslanci znovu zaplavili Poseidónis. Stali se poradci u dvora. Vždyť Atlant'ané i nadále posílali zlato na Nibiru a Glorii, planetu za Sluncem, stejně jako to dělali za Chrona (viz další témata). Tehdy se netěžilo. Atlant'ané tento kov vyráběli průmyslově, jak byste řekli ve vašich dnech. A pouze na Zemi byly pro takovou výrobu podmínky.

V té době přišel k Poseidónovi také Had-posel podzemních démonů, špeh Anunnaki. Řekl králi Atlant'anů, že mu může pomoci vlastnit planetu bez Anunnaki a bez toho, aby jim platil zlatou daň. Mluvil také o tom, že je potřeba celý svět učinit jediným impériem a vládnout v něm samostatně. Tak mluvili Anunnaki, tak mluvil Had z podzemí Agarty. Ačkoli Agartu kdysi stvořili titíž Anunnaki. Ale Poseidón to nevěděl, jen věřil, že je osudem předurčen ke sjednocení celého světa, že byl k tomuto účelu vesmírem vyvolen.

Ale z nějakého důvodu mu svět nešel na ruku... Nejprve se Poseidónovi postavila tvrdohlavá Borea. Tehdy se rozhodl dostat zemi Mu pod svou moc. Ale starověcí draci, potomci hvězdných rodů, přišli Borejci na pomoc. A bylo uzavřeno první spojení mezi bílou a žlutou rasou. Na Borejce se obrátila i knížata vzdálených království, která byla roztroušena v zemi, kterou je pro vás nyní Jih (území dnešní Indie a dalších zemí, které už neexistují), těch království, která zůstala od dob Tellurie, i poté, co se starověký svět Tellurů a Lemurů částečně potopil do vod oceánu.

A Poseidón se tenkrát velmi rozzuřil. A Had přišel znovu a začal prohlašovat, že to není jen tak. Telurijci a Lemurijci, ano i Borejci-Asurové by prý už dávno přišli poklonit se do velkého Poseidónisu.

Jak může někdo odmítnout tvou přízeň, sytit všechny štědrou rukou, jak může někdo odmítnout sloužit velkému pánu, jak se může nesjednotit, vždyť zeměkoule je tak malá v nepřeborném oceánu hvězd vesmíru. Proč dělit svět na mocnosti, stačí jedna a jeden vládce!' - Tak řečnil Had a Anunnaki mu sekundovali. Rádci z Nibiru

a Had z podzemí najednou řekli ‚pravdu‘, jak si myslel Poseidón, že se jedná o Titány!

Tento příběh začal vznikem Atlantidy, kdy vládce moudrý Atlan, hlava rady vládců země, kdo přivedl Atlantány na Zemi z umírající planety (viz téma: Měsíc - archa Atlantánů), zestárl a předal vládu zbývajícím členům rady.

Nezvládli to a Atlanův syn Chron se despoticky sám chopil moci. Ale Chron měl staršího bratra. Jmenoval se Titán. Ještě za časů vlády jeho otce Atlana se Titán vydal do starověké Boreje, země Asurů, kde se s Asury spřiznil. Přestárlý otec se také vydal do Boreje za svým starším synem Titánem, když předal vládu radě.

Od té doby vyrostl asurijský rod Titánů, potomků Asurů a Atlantánů, dětí Titána.

A proto, uzurpuje si moc, se Chron začal Titánů obávat. Viděl v nich nástupce Atlana, kteří ho mohou právem připravit o trůn. Děti dávného Titána však byly pevně spjaty s Asury a zůstaly navždy žít v Boreji.

A tak se nyní Poseidón začal obávat Titánových synů a vnuků. Titán byl starším synem Atlanovým a Chronos druhým... A to znamená, že právo na korunu muselo být právoplatně postoupeno Titánovcům. Poseidón, syn Chronův, se tedy na popud Anunnaki začal obávat o svou moc.

Na jejich popud a podle Hadova výpočtu podzemních útrob a dutin plánoval Poseidón zničit spolu s Titány i zemi Boreu a upevnit svou moc nad světem.

Tehdy se v Atlantidě začaly připravovat dosud nevídané zbraně, které měly zatlačit na jádro celé planety a rozbít zemskou kůru v Boreji.

Ale v Atlantidě nebyli všichni šílenci jako Poseidón! A uzrávalo spiknutí, jehož cílem bylo sesadit šíleného krále a nezničit planetu. Vždyť Atlantáné si ještě pamatovali, jak kdysi jejich planeta hynula v jiné krajině a u jiné hvězdy, a jak oni, zachraňující se, přišli na Zemi v měsíční arše...

V čele spiknutí stál potomek rodu Titánů, který od svého narození žil v Atlantidě. Někteří z Titánů totiž v Atlantidě zůstali. Jeho otec Atlas, který byl Titánovým synem, vládl územím na nejvýchodnějších hranicích Atlantidy. Dále začínaly podřízené země a kolonie Atlantánů. Nyní v těchto končinách leží severní Afrika a tyčí se tam hory. A těm horám se dodnes říká Atlas, na počest dávného vládce.

Atlas však často pobýval v metropoli, jak byste dnes řekli. Mnohokrát přijížděl do hlavního města, oženil se s Atlantkou. A měl syna jménem Hesperos.

A hle, tento syn vyrostl. Byl také členem Poseidónovy rady. I když v té době rada nic neznamenala a její členové pouze schvalovali nařízení svého vládce a dbali na jejich plnění. Věděl o Poseidónových plánech a začal shromažďovat podobně smýšlející lidi. Spěchal, aby zabránil nenapravitelnému. Spěchal svrhnout Poseidóna pro jeho šílenství. Zpočátku se ho snažil odradit, vyprávěl mu o všech důsledcích a přinášel dokumenty a výpočty vědců. Říkal, že všechno zahyne, pevnina zmizí i v Atlantě. Poseidón ho však vykázal do nemilosti. Tenkrát se Hesperos rozhodl k poslednímu kroku.

Spiknutí však bylo, bohužel, odhaleno a Hesperos a jeho společníci byli zajati.

Rozsudek byl krutý. Podle zákonů Atlantidy, zavedených ještě v časech Chronových, byli za účast na spiknutí a palácovém převratu trestáni nejen spiklenci, ale veškeré jejich pokolení, včetně nemluvňat.

Atlantáné však po celé věky netrestali smrtí. Domnívali se, že je to nejmírnější trest, vždyť věděli o reinkarnaci duší, a existovala zařízení, která umožňovala komunikaci s mrtvými. Chron se bál duší popravených, jelikož ty mohly shromáždit své příznivce bez těla a dokončit, co začaly. Byla tu možnost, existovaly technické prostředky ke komunikaci, aby viděli a dokonce cítili ty, kteří přišli o tělo. A Poseidón se také obával, že popravený Hesperos bude v duchu pokračovat.

Oblíbenou formou trestu od dob Chronových se stalo vyhánění rodů skrze časové portály.

V Poseidónově věku byl tento trest natolik běžný, že Atlantáné téměř všechny zločince odváděli na místa portálů a vhadzovali je do paralelních světů nebo časových děr.

Takto byl kdysi potrestán jeden pirát a jeho tlupa. Byli odvezeni na ostrov Thule na hranici s Boreou. Nacházel se tam časový portál. Portál byl otevřen a zločinci do něj vrženi. Tak se pirát se svou tlupou dostal přímo do vašeho raného středověku a prohlásil se za boha mezi divokými lidmi mrazivého severu, když si dal jméno starověkého hrdiny Ódina... Bandité z jeho tlupy si dali další jména starověkých skandinávských bohů a začali jejich jménem páchat zvěrstva (viz téma: Sága severských bohů).

Tak bylo rozhodnuto udělat totéž s Hesperem, jeho rodem a společníky.

Rodiny spiklenců byly převezeny na malé ostrůvky nedaleko Atlasova panství, aby otec viděl a věděl, že jeho syn je trestán. Atlas sám však nemohl nic dělat. Jeho údělné knížectví nemělo ani zlomek zbraní, které měla Atlantida. Takto byl uspořádán stát Atlantidy, aby se vazalové neodvážili udělat nic proti vládě říše, která dokázala během hodiny proměnit rozsáhlá území spolu se sídly ve vyprahlé spálené pouště.

Poprava byla naplánována na den, kdy byl naplánován odporný zločin. Na den útoku na Boreu. Portál na ostrovech existoval díky energiím labyrintu, vybudovaného v době, o které téměř nevěděli dokonce ani Atlantáné. I pro ně byl labyrint odjakživa prastarý. Věděli jen, že je obrovský a jeho podzemní prostory se táhnou pod samotnou Atlantidou, pod částí Afriky, Asie a bažinaté Evropy, pod provinciemi a koloniemi Atlantánů... Věděli také, že právě jeho síly otevírají portály a dávají možnost vidět a mluvit s mrtvými. Vždyť vlastně translátor labyrintu, jeho vyzařování se používalo v přístrojích Atlantánů a pomáhalo jim komunikovat s mrtvými (viz téma: Labyrint Minótaura - technický portál).

Na poslední chvíli před popravou se však Poseidón obával, že portál nebude fungovat kvůli úderu do jádra Země a Boreje. Nařídil tedy vyříznout spiklencům a všem členům jejich pokolení jazyky, takže i kdyby je portál nedokázal vyvrhnout,

nebyli by už schopni nikomu vyprávět svůj příběh a nemohli by znovu spřádat plány. Popravčí procedura se tedy protáhla, a když kat a kněz otevřeli portál, došlo k úderu do jádra planety. Ten rozhodující úder. Všechno se začalo hroutit a obrovská sopka na ostrově, kde byl portál otevřen, explodovala. A tak skrze kouř a popel této sopky byli nešťastníci vehnáni do portálu a ten se v důsledku zhroucení kleneb labyrintu zabouchl.

Popravení se ocitli v době rané antiky, jak tomu údobí říkáte... I tady se ze sopky kouřilo.

Ale co se dělo tam, kde zůstali kati! Země se jim ztratila zpod nohou v ohni a lávě a vlny pohltily pevninu ve své propasti. A nebylo strašnější katastrofy ještě od těch dob, kdy byl zničen Faeton v epochách dávných dokonce i pro Atlantány, a přesněji řečeno, v epoše, kdy Atlantané ještě nebyli na Zemi...

Sám Poseidón zůstal zavřen ve svém podvodním paláci, ve svém útočišti. Ale nebylo to nic platné. Atlanta padla celá! Říše zmizela. Shořela před očima a vody ji zaplavily. A na planetu se snesla krutá zima, která spoutala ještě polovinu světa pod ledem...

Popravené rody byly tedy jejich popravou zachráněny. To se někdy stává!

Ale, bohužel, mluvit už nemohli a neměli u sebe vůbec nic, jen to, co měli na sobě...

Tak začala historie Guančů, pro vás zvláštního národa, který obýval ostrovy později nazvané Kanárské.

Odříznuti od civilizace, bez nástrojů a pomůcek, se usadili v jeskyních a začali si vyrábět primitivní nástroje holýma rukama. Když se jim opotřeboval oděv, oblékali se do ovčích a kozích kůží, kterých bylo na ostrově dostatek. Tak se z kdysi civilizovaných lidí stali primitivové. Postupně si osvojili i ostatní sousední ostrovy Kanárů, kromě ostrova se sopkou. Tam objevili divochy, přestože na tom v té době nebyli o nic lépe.

Ale vždyť tito divoši byli také lidé, které Atlantané vyhodili za nějaké přestupky. Například, na jednom z ostrovů žili lidé zvláštním způsobem, kdy ženy měly několik mužů. Takový svět si vytvořily ty, které Atlantané potrestali za to, že si přály ovládat muže. Ponižovaly muže a dělaly si z nich otroky, za což byly popraveny. A jejich zdivočelí potomci si ve svém izolovaném světě založili vlastní zvrácený matriarchát.

Odsouzené ženy s uvolněnými mravy založily na jednom z ostrovů kult kněžek lásky, údajně kvůli plodnosti. Takže sousedy spiklenců se stali bývalí zločinci, nebo spíše jejich vzdálení, dávní potomci. Ale i s nimi se nově příchozí postupně začali mísit.

Zvláštní osud potkal rod s vyříznutými jazyky. Vynalezli nový jazyk, který nepotřeboval fyzický jazyk. Byl to jazyk pískání. Kromě toho mluvili bezzvučně, jen pohybem rtů. Tyto typy komunikace přetrvaly tisíciletí a používali je potomci těch, kterým byl jazyk odříznut, i když oni, tito potomci, měli jazyk na svém místě.

Nemohli se jednoduše naučit mluvit, protože žili dlouhou dobu v izolaci na ostrově, později zvaném La Gomera. Odeslal je sem portál.

A tak žili bývalí vydědenci v izolaci od světa a pamatovali si jen supervýbuch své sopky a to, že je někdo vyhodil tady na této zemi. Později se ten někdo v jejich vědomí stal Bohem. I když si stále matně pamatovali, že tím božstvem bylo kdysi Slunce neboli velké Absolutno všeho jsoucího, Ačamán, jak mu říkali ti, kterým zbyly jazyky.

Postupně se potomci trestanců stávali nižšího vzrůstu, i když ještě za španělských kolonizátorů v 16. století se zdáli být velmi vysocí a zachovali si vzhled Atlantánů: světlé vlasy, světlé oči a atletickou postavu.

Někdy v nejranějších dobách svého vyhnanství se setkali s podivnými mořskými lidmi malého vzrůstu na nevídaných korábech. V pozdní éře Atlantidy žádné námořní koráby nebo dokonce lodě neexistovaly. Existovaly jen létající aparáty pro různé potřeby, které mohly v případě potřeby také brázdit mořské hlubiny. Nepodobaly se dřevěným lodím Helénů. Cožpak je aerodynamický disk podobný na galéru?

Heléni se na ostrově dlouho nezdrželi, bojíce se vyhnaných Atlantánů, vždyť byli oproti nim mohutní a pískali podivné trylky. Zvláště je děsil zpěv Hesperových bezjazyčných dcer, Hesperidek. Jejich napůl ptačí a napůl delfíní trylky vyvolávaly podivnou hrůzu. Zřejmě si tyto zpěvy pletli s vytím sirén - těch mutantů, které vytvořili Atlantáné ve svých laboratořích a kteří přežili až do antiky, zřejmě také padli do portálů Velkého labyrintu.

A tady portál stále byl, a občas se z něj vynořovaly prazvláštní tvorové, vytvoření ještě Atlantány. Heléni jim později říkali gorgony, hydry a podobně.

Všechny tyto nestvůry byly většinou mořskými a od ostrovů silně odrazovaly antické a středověké mořeplavce, kteří je pokládali za mořské d'ábly.

Ale i na samotných ostrovech procházeli draci skrze portály. Pravda, byli to dobří draci, živili se ovocem. Pravděpodobně z pověstí o nich vznikly mýty o zlatých jablkách v zahradě Hesperidek, která hlídal drak.

Draci se často usadili na dlouhou dobu, když byl portál zavřený. Vždyť nyní se otevíral samovolně. Jejich oblíbeným místem byly místní stromy, něčím připomínající palmy. Jejich dřevo je velmi tvrdé a míza má červenou barvu. Těmto stromům se i začalo říkat dračí stromy.

Draci také sídlili v blízkosti zchátralých pyramid - těch zařízení, otevírajících kdysi portál do jiných světů. Právě v jedné z těchto pyramid tenkrát otevřel kněz-popravčí portál při popravě spiklenců.

Nyní se jim lidé vyhýbali, vždyť polorozpadlé ruiny, ba ještě ve spojení s velkým a tajemným Labyrintem, skrývaly mnohá nebezpečí pro nové generace osadníků. Často tam mizeli lidé i zvířata, často se tam zjevovali duchové nízkých světů vyvržení Labyrintem, čas tam často měnil svůj běh a lidé, kteří se u pyramid zdrželi

jen pár minut, se po letech vraceli domů, nebo se dokonce nevrátili vůbec... Jen draci dovedli procházet samovolně se otevírajícími portály.

Na ostrovech nadále žila vyhnanecká společnost. Postupně vytvořili něco, co se podobalo státu, dokonce několik. Hlavní rod však stále usiloval o obnovení starobylého státního zřízení, které se jim zdálo ideální a které si pamatovali z vyprávění svých předků. Byla to struktura samotné Atlantidy s její radou vládců. Tak i zde začali hlavy rodů, kterým se říkalo menceyové, vytvářet jakousi radu, podobně jako v epoše Atlantidy. A stejně jako v oné dávné epoše zde byli obzvláště ctěni kněží Slunce a kněží portálů. Součástí rady byl i Velký kněz.

Jednoho dne však Velký kněz usoudil, že všechno pochopil a vyřešil záhadu starověkých pyramid, které se mnozí lidé obávali. Rozhodl se obnovit portál času a vydal se k pyramidám.

...A jednoho dne jsem se zde na Olympu dívala do zrcadla a lámala jeho paprsek skrze kouli, v níž bylo možné vidět jiné světy. Bylo to zařízení kdysi přivezené z Atlantidy. Ale čas nezanechává nic takovým, jak to bylo dřív. Zařízení se rozbilo, Atlantida byla pryč. Ale najednou se v té kouli začalo něco objevovat. A já spatřila svět, který jsem nepoznávala.

Podívej se znovu. To vše se dá přehrát. Všechno je to nahrané!“

A tu Démétér podává kouli. Položila ji na měděnou mísu a začala s ní otáčet v prohlubni uprostřed mísy. Potom vzala kulaté zrcátko a nasměrovala sluneční paprsek do středu průhledné koule.

A tady se v duhovém lomu náhle začalo ukazovat „kino“.

Na zelených ostrovech chodí vysocí a štíhlí lidé, doslova antičtí bohové. Ale nosí ovčí kůže. A tu se náhle objeví zástupy podivných lidí v železných pláštích. Ano, mají na sobě kyrusy, lesklé přilby, rozvinují se dlouhé pláště. Ale tito lidé chytají domorodce, tahají je, svazují je, vlečou je na vysoké dřevěné lodě. Mnohé z nich zabijí. Je to strašný obraz. Vysocí lidé se chápou nějakých zbraní, ale ty nejsou

nic ve srovnání s dlouhými meči a šavlemi. Zoufalí bojovníci domorodců dál bojují holýma rukama, dokonce i ženy. Najednou všechno potemnělo. Koule se znovu roztáčí.

„Viděla jsem to,“ pokračovala Démétér, „a začala jsem zjišťovat, kde to je a jak bych mohla pomoci. Uvědomila jsem si, že do toho světa nemohu vstoupit, neboť ta chvíle pro mě ještě nenastala. Tehdy totiž žádné Španělsko neexistovalo, a dokonce ani Řím ještě nepovstal, když jsem to viděla. Prastarý portál však vytrvale přenášel obrázek.

Poté, co jsem se prohrabala starým rukopisem, kde bylo popsáno působení této koule, jsem se dočetla, že někdy, při silném časovém posunu se vody éteru v prostoru natolik rozbouří, že se koule začne samovolně zapínat a přenášet zdroj rozruchu. A k podobnému rozrušení dochází i při otevření časových portálů, ale to je důsledek chyby v systému Labyrintu.

Pochopila jsem, že se někdo pokusil portál použít, ale udělal chybu, nebo že systém Labyrintu, zničený na mnoha místech, vykázal obrovskou chybu. Na ostrovech se otevřela díra do vzdálené epochy, která byla ještě jen naznačena jako varianta z variant. A lidé ze současnosti se dostali do budoucnosti, která by nemusela ani být, pokud by ten portál neotevřeli... Možná by ten příběh vůbec byl pro vás jiný, nebýt chyby Labyrintu, nebýt toho šíleného kněze...

Ale všechno se stalo... a lidé umírali tam, na hranici světů. Rukama ještě nenarozených fantomů, kteří se zběsile projevovali v našem světě přeskupující variantnost bytí a pásky dějin na následující staletí a tisíciletí...

Tehdy jsem vzala poslední na Olympu zbývající zařízení pro otevírání portálů a namířila ho na kouli. Nevěděla jsem, co se stane, ale Prozřetelnost zřejmě chtěla, aby Velký labyrint vrhl do tohoto prostoru další kus souše z jiného světa, z toho, odkud přicházeli draci. Ti se mimochodem všichni naráz poplašili a přiletěli na nový ostrov, nebo spíš na svůj starý a známý, akorát z jiného světa. A lidé to spatřili. Křičela jsem na ně, ať plují na ten ostrov. Ale moc lidí nepřišlo.

Lidé se prostě vrhali do propasti, aby se vyhnuli zajetí cizinců v těch železných brněních. A pak jsem je začala chytat zrcadlovým paprskem ve své kouli a přesouvat je na dračí ostrov. Podařilo se mi vytvořit duhový most a lidé běželi přes něj. Ale cizinci je pronásledovali. A pak jsem si vzpomněla, že duhu lze vyrobit spravedlivou, a změnila jsem paprsek v zařízení se zrcadlem. A tehdy přes most přešlo jen pár lidí, ale nepřešel ani jeden cizinec. Přešli jen ti, jejichž vibrace byly vyšší než hrubý svět. Ti však byli zachráněni. Ale ostrov byl v hrubém světě tak bezbranný, že jsem ho osvětila paprskem spravedlnosti a on zmizel z vašeho světa a vrátil se na své místo...

Někdy, když počasí napodobí účinek mé koule, se tento ostrov stane viditelným ve vašem světě, ale dostat se na něj mohou jen ti, kteří jsou čistého ducha. A tak je to až do vašich dnů, a tam až do vašich dnů žijí ti spasení lidé, nebo spíše jejich potomci a... draci. Je to ten osmý ostrov -přízrak, o němž vzniklo plno legend.

A tak jeden sebevědomý kněz poslal svůj národ a zemi do doby nám vzdálené, z antického světa do doby španělských dobývání. A španělští conquistadoři rádi poslali přeživší, kteří se na ostrov duchů nedostali, do otroctví, nebo ke svým předkům. A tak skončil příběh Guančů, národa ztraceného uprostřed času. A ve vašich dnech už nejsou... zůstali jen velmi vzdálení potomci, promíchaní s týmiž Španěly...

A jejich historie je vám téměř neznámá. Jen její zkreslené ozvěny se usadily v dávných legendách, které byly také tisíckrát přepisovány. Takže to, co možná znáte, je jen představa toho, co kdysi bylo.

A tak ještě v epoše Říma byl Hesperos - spiklenec nazván Luciferem, což znamená ‚zkoumající světlo‘. Tak si Hesperovo jméno přeložili do svého jazyka. A později pod stejným jménem poslové Anunnaki lidem zjevili jméno božstva Nibiru. Lucifer se tak stal jménem temnoty. I když pro tajné společnosti také je ta temnota - nositelem světla.

Služebníci Anunnaki-vetřelců uctívají Lucifera, zdroj antisvětla pod jménem Lucifer. A pro nevědomé vymysleli legendu o padlém andělovi z nebes, změníce starověkou legendu o vyhnání Hespera z Atlantidy.

Legenda tak byla zapomenuta a místo ní vznikla nová. Nu, a aby se ta stará spolehlivě zapomněla a spolu s ní i celá historie Atlantánů, vyčistili všechny písemnosti a knihy, spálili je ohněm v alexandrijských zdech, a znovu je přepsali tak, jak to bylo zapotřebí pro Anunnaki a jejich chráněnce, kteří se dostali k moci za zlato a službu Luciferovi - zběsilému duchu Nibiru.

Historii nyní nelze sbírat kousek po kousku, tím spíš, že lidé nevěří v možnost časových portálů... Ale bylo to tak, jak jsem uvedla. A tak to zůstalo v magnetických záznamech Země. Pro vás jsou všude kolem jen hádanky a záhady tajemství jsou neřešitelné...“

Tak pravila vznešená Déméter, otáčejíc koulí ve svých rukou.

Ale tady už zase stojí socha a její tvář je porostlá břečťanem. Úlomky kamene jsou porostlé živými květy a listy, i v prasklinách schody. Ty stále vedou nahoru, kde v dávných dobách stával oltář, a kde nyní jen vítr zpívá o starých časech...

Zapsala Valeria Kolcova 08.12.2017